

Jde zde o týž případ, jenž byl předmětem rozhodnutí čís. sb. 7225. Ve sporu, o nějž nyní jde, domáhal se Jan M. na sanatoriu náhrady škody, ježto, jsa v léčení v sanatoriu pro neurasthenii, spáchal pro nedostatečný dozor pokus sebevraždy, při čemž se těžce poranil. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jak již v rozhodnutí ze dne 22. července 1927 č. j. Rv I 224/27 (čís. 7225 sb. n. s.) doličeno, jde o obstarání úkonů, totiž o odborné žalobcovo ošetření za účelem léčení jeho choroby a náleží žalovanému ústavu, by tento úkon provedl náležitě a s odbornou znalostí a účelností; v témž rozhodnutí bylo vysloveno, že, náleželo-li k povaze převzatého úkonu nebo bylo-li žalované sanatorium na to výslovně upozorněno nebo to dokonce vymíněno, musilo se postarati a žalobci zajistiti i náležitý a bedlivý dozor na jeho tělesnou bezpečnost vzhledem na tvrzený chorobný sklon k sebevraždě. Dovolatel netrvá na tom, že byl vymíněn takovýto dozor vzhledem k tomuto sklonu. Zbývá proto otázka, zda to bylo povinností žalovaného sanatoria z dalších shora uvedených důvodů. Dovolatel poukazuje na některé části znaleckého posudku, totiž že neurasthenická deprese přinášívá s sebou u pacienta chorobné návaly úzkosti, jež ho ženou k sebevraždě, a že při takové depresi nelze nikdy předem vyloučiti, že se u pacienta následkem této choroby nedostaví takový záchvat úzkosti, dále, že pacient, ať laik, ať odborník, nemůže sám předem věděti, zda a v jaké síle ho přepadne takový nával úzkosti, a že sebevražedný pokus žalobce jest pokládati za výron jeho neurasthenické deprese. Z těchto částí posudku dovozuje dovolatel povinnost žalovaného ústavu jako svědomitého lékaře k tomu, by ho hlídal tak, by nedošlo k sebevražednému pokusu. Ale předeslati jest, že ohledně poslední věty vyslovili se znalci jen tak, že otázku, zda je eventuelní sebevražedný pokus u neurasthenika výronem neurasthenické choroby, nelze všeobecně zodpověděti, že dlužno v každém případě zkoumati zvláštnosti a že v souzeném případě z toho, co znalci zvéděli od žalobce, soudili, že pokus byl následkem náhle neuralgie (druhé žalobcovy choroby), ale že nemohli vyloučiti, že mohl býti i jiný motiv. Není správným postup dovolatelův, vytrhává-li z posudku řečené části, které byly vlastně odpověďmi na otázky všeobecně kladené. Tím dovolatel zatemňuje vlastní jádro posudku, jenž, jak již soud první stolice připomíná, má daleko větší cenu než zodpovědění všeobecné věty. Ve vlastním posudku se uvádí, že mnoho neurastheniků, zvláště mají-li kruté bolesti neuralgické a deprese, mluví o sebevraždě a někteří provedou sebevraždu, ale že daleko více neurastheniků sebevraždou hrozí a ji neprovedou a že z toho nevyplývá, že má lékař povinnost každého neurasthenika uchraňovati od sebevraždy, to že by žádný neurasthenik nemohl býti ponechán v domácnosti ani přijat do veřejné nemocnice, nýbrž musil by býti dán do ústavu pro choromyslné. Soudy nižších stolic při-

klonily se k této části posudku, který jest úsudkem, k němuž znalci dospěli na základě odborných znalostí, tedy úsudkem, k jehož podání právě sloužil důkaz znalecký. Vzhledem k tomuto posudku právem obíraly se soudy nižších stolic s otázkou, zda šlo u žalobce o vážné sklony sebevražedné. Výtka dovolatelova, že znalci rozhodovali právní otázky, není správnou. Jak z posudku patrně, nevyvinovali znalci činnost v § 272 c. ř. s. uvedenou, nýbrž podrobili vyšetřené skutečnosti kritice se stanoviska pro podání posudku na základě pravidel lékařské vědy a svých zkušeností směřodatného; šlo tedy zase jen o činnost, ku které jako znalci byli oprávněni. Dovolatel míní, že znalci vlastně schvalují leda-bylé pojmání povinnosti lékaře a že soudy neprohlédly sofistiku znaleckého posudku, který se obírá s otázkou viny; při tom dovolatel poukazuje na odbornou literaturu. V podstatě hledí dovolatel dovoditi, že již okolnost, že pacient je neurasthenikem, stačí, by byl podroben takovému dozoru, by bylo zabráněno sebevraždě; podle dovolatele měli se znalci omeziti jen na »odbornou informaci« o povaze choroby a zejména též o neurasthenické depresi. Dovolateli nelze přisvědčiti. Znalci, o jichž odborné znalosti, zejména znalosti i další vědecké literatury, než které se žalobce dovolává, nelze pochybovati, podle pravidel své vědy a podle svého svědomí rozpoznali, že nestačí všeobecné premisy, jež podle žalobce prý jsou jediné předmětem znaleckého důkazu, nýbrž že jest případ, o nějž jde, posuzovati podle jeho zvláštních okolností. Postup tento jest schvalovati i z toho důvodu, ano by se jinak ručení podle § 1299 obč. zák. mohlo rozšířiti tak, že by bylo vlastně ručením za výsledek. Ostatně dovolatel zkresluje a hledí sesměšniti znalecký posudek. Znalci neříkají, že pacient má křičeti, by ho drželi, že se chce zavraždit, nýbrž poukazují k tomu, že i neurasthenik, třebaže neví, kdy zase dostane nával zoufalství, může ve stavu, kdy návalů nemá, upozorniti na to, co se v jeho nitru dalo. Dovolatel zejména vytýká, že odvolací soud ve shodě s posudkem znalců označuje provedení sebevražedného pokusu za potutelné. Avšak odvolací soud vysvětlil náležitě, co oním pojmem »potutelný« vlastně rozumí. Dovolatel v dalších vývodech vytýká, že soudy nižších stolic matou pojem choromyslnosti a pojem přičetnosti, a poukazuje na to, že odvolací soud obírá se s předpisy §§ 1308 a 1310 obč. zák. Ale odvolací soud nepraví, že shledává u žalobce stav nepřičetnosti, nýbrž praví, že pro úsudek, že si následky sebevražedného pokusu nésti má žalobce, nasvědčuje i ustanovení § 1310 obč. zák., kde zákon i při osobách v § 1308 obč. zák. vyjmenovaných uznává jejich zavinění a zodpovědnost.

Čís. 8363.

V případě sloučení práva zástavního a vlastnického při zavazené nemovitosti trvá zástavní právo (a trvalo již před třetí dílčí novelou) jako knihovní vlastnická hypoteka, dokud nebylo vymazáno z veřejných knih. Toto zástavní právo nabude opět plné účinnosti, jakmile se skončí